

באטסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

16.4.2005

גיליון 14

הפועל תל אביב מארחת את בית"ר ירושלים – מחזור 28/ מאטס סנדין

אנחת רווחה נשמעה במסדרונות משרד החוץ לאחר שהזרוע הצבאית של משפחת לוזון הדיחה את הזרוע המלוכלכת של הצבע האדום ממשחקי גביע המדינה; לאחר שמדינת ישראל נאלצת לבקש את סליחתו של העולם המודרני בתכיפות הולכת וגוברת, אם בעקבות פליטת פה של חבר כנסת לא מהוגן או שגריר לא מעודכן, לפחות נחסכה מאיתנו הסכנה שבהשתתפותה הייצוגית של הפועל תל אביב על אדמת אירופה. החבורה המעורערת של אבוקסיס, אלימלך, גרשון ושות' הייתה יכולה לגרום לתקרית דיפלומטית קשה מאין כמוהה, ובינינו, מי צריך את זה. רק תנסו לדמיין את אוגבונה מקבל כדור מול שער ריק במשחק מול נציגת איי פארו במפעל, שרטטו מולכם את מסלולו העקלקל של הכדור התועה הישר אל ראשה של אשת שר החוץ המקומי, ותדעו כל אם עבריה שבניה בסכנה.

אחרי שהעונה הזאת, תסתיים כיצד שתסתיים, איבדה בשבת שעברה גם את מגע הזוהר היחיד שלה, הנרקיס שבביצה, נשארנו עם הלחם. עם הקשה של הלחם. בית"ר ירושלים, על מחדליה של המזכירה של אברהם לוי, על תסביכיה עם המגזר הערבי ועל בעיותיה של כליית המאמן, מתייצבת בבלומפילד למשחק חשוב מאין כמוהו, עוד קרב במלחמת ההשרדות הלא כ"כ הירואית של הפועל תל אביב.

לאחר שהיריבה העירונית לא השכילה להדק סביב הצוואר האדום את חבל הירידה, מתייצבת שונאת נפשנו השניה, לכלוכית מירושלים, ויודעת שהדבר היחיד שנשאר לה העונה זה לוודא שבשנה הבאה נראה את טדי רק בדגם המיניאטורי של ישראל, בהנחה והפועל ירושלים תרד לליגה השלישית. הגווארדיה הישנה של נמני ובנין (איזה מזל שהרשקוביץ' לא מנהל הקבוצה שלו...הבן אדם היה מפסיד יותר משחקים מחייל שסוגר קו) שהופיעה בסיוטים של כולנו שנים לא מעטות, מגיעה לבלומפילד עם חבורת ילדים מוכשרת ולא ממומשת כמו מליקסון, אבירם ברוכיאן, ברק יצחקי ופוגשת מולה את החבורה האימתנית שרק לפני שבועיים חטפה רביעייה בבלומפילד בפעם הראשונה זה למעלה מ9 שנים. איך זה יסתיים? קרוב לוודאי שעם החמצה מסמרת צמות של אוגבונה, עם ביסקוויט שמכדרר עצמו לדעת בכל חלקי המגרש, עם אדאם שמוציא כינים לגיא צרפתי על הספסל ועם לחץ מסיבי בכיוון אחד על חדרי הלב. אה, ועם קונפטי, הרבה הרבה קונפטי.

כוכב שבתאי לוי

..ומאוד לא פשוט לחכות / ממתנה אדומה

נשיא, שחקן, סוחר סמים - אז נגיד שהחיים של כל אודה כדורגל נעים מההפסד להפסד, דרך ניצחונות ושאר תוצאות תיקו, ובדרך הביתה מפתח תקווה (מישהו צריך לבדוק איך בכל עונה הפועל משחקת שם ובקריית אליעזר עשרות משחקים, זה פשוט לא הגיוני), נסתכל על חצי הכוס המלאה, על כך שמפח הנפש הזה הוא בעצם חיובי, כי נמנעה האפשרות להפסיד בשלב הבא או חס וחלילה לפגוש את מכבי ולבסוף נתנחם בכך שמעכשיו (מה כבר היה עד עכשיו) יכונו כל המאמצים להישאר בליגה. ואוו. בעצם, טוב שהפועל הפסידה בגביע! או שלא... בקיצור, אפשר לתמצת את המשחק הזה כהמשך לתבוסה המוזרה לאחות הקטנה, המאומצת, האלימה והמפגרת מהשכונה: קפיצה אחורה בזמן. חזרנו לכדורגל של גילי לנדאו, ללא התלהבות או רוח חיים, ללא מצבי כיבוש ובעיטות למסגרות וככה בטוח אי אפשר לנצח, בטח שלא ליהנות. **כמו פתיתי שלג היא תיפול עליי** - עוד לא גמרנו להספיד את ההפסד, וכבר יצאה בשורה מחברי הדירקטוריון, הגורמים העלומים מההנהלה, שכה נהנים למלא את כותרות העיתונים. בצד הכותרת ההזויה על המו"מ למכירת הקבוצה לכמה חברה טובים מאשדוד (אוי לא), הופיעה הכותרת על הספק הגדול שבהמשך העסקתו של שייע, אתה המושייע. כותרת זו הצטרפה לכותרות דומות שהתפרסמו מאז שהחליטו להתחיל להעסיק אותו, מה שמעלה כמה שאלות כלפי ההתנהלות של המפלגת רבת הראשים ובעיקר הפיות בהנהלה. נותר לי רק להעריך את שייע (אתה המושייע!) על היוזמה והתגובה המהירה בהזמנת אלפי פתיתי נייר שנושאים את שמו לקראת המשחק מול בית"ר. בעדו, נגדו, אי אפשר להישאר אדישים כלפי הלב הענק של האיש הזה, הפועל בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, סמל ומופת לאהבת המועדון ואחד מהאזהדים הגדולים של האזהדים. אנחנו איתך (בעניין הזה).

אבל שאול לא מוותר - אין קרב מאסף כנגד שאול אייזנברג. גם אם לעיתים נדמה שהפעם חברו כוחות משותפים להדיח אותו ממפת הספורט בישראל בכלל ומהפועל בפרט, חומק לו שאוליקו מתחת הידיים והציפורניים שוב וכתמיד ומנצח את כולם. ברחוב, בטלוויזיה, בבית המשפט ואחר כך גם במלחה, הוא לא מפסיק לנצח. אם עמנואל רוזן היה מרים טלפון, הייתי אומרת לו שפני הכדורגל הישראלי כפניו של שאול אייזנברג. פני הספורט כפני השאול, שצביקה שרף אמר עליו 'האמת זרה לו והוא זר לאמת'. הוא ימשיך לנצח, אנחנו נמשיך להפסיד. **שיום אחד לפתע קם ונעלם** - ומעניין לעניין באותו עניין. מותם של כמה מאבני היסוד של התרבות בישראל בתקופה האחרונה הזכיר לי לפתע את מותם של כמה מאושיות הכדורסל בישראל וקרוביהם למעט אדם אחד. גם כשהמוות מכה מסביבו, ומשיך שמעון מזרחי להישאר, כאילו להרגיז ולאמלל אותנו בעצם קיומו, ואוסף את הגביע ה-35 לארנו. הוא לבטח יהיה כאן תמיד ועוד יספיד את כולנו כמו את בנינו ונכדיו, עד אין סוף, איש הנצח. נמאס לנו ממך, תתאבד כבר, אני שונא מכבי תל אביב.

משפט לסיכום: עוד מעט, עוד מעט כמעט, העונה נגמרת. וואלה יופי

בקטנה/עיר צפיר

* טיל הקסאם של עבאס סואן והראסיה של באדיר הכניסו את אוהדי בית"ר לפאניקה. בקצב הזה עוד יזמנו להם לנבחרת את רמי אבו-לאבן.
* גיא לוי, מאמן האולימפית נעצר לאחר שבמשחק נגד אירלנד השתמש בשירותיו של סרסור.
* מתי מישהו יאשפז כבר את שאול אייזנברג? הבנאדם (?) לא בריא בנפשו.
* הקורא ארי שמאי מתבקש לייצג את כותב המדור בתביעה העתידית של שאול עקב ה"קטנה" האחרונה.
* אותו שאול תובע את יו"ר ארגון השחקנים, ניר אלון, שכיהן אותו "נוכל" בטענה לפגיעה בשמו הטוב. בכתב ההגנה יוכל אלון לצטט את משפטו המפורסם של אריה מליניאק: "אין התובע יכול לטעון לפגיעה בשמו הטוב, משום שאין לו כזה."
* ז'וזפה מוריניו הוזמן לאמן את נבחרת השערוריות והפרשיות במשחק צדקה מיוחד למען כלא מעשיהו. בין השחקנים אותם ידריך מוריניו: איתן טייב, ישראל כהן, פליקס חלפון, משה גלאם, גולן דרעי ודודי וטורי. ישפטו: סבי אלנקוה ומשה אטיאס.
* אלי אוחנה אושפז בשבוע שעבר בבית החולים לאחר שסבל מאבנים בכליות. רופאיו מסרו כי לפי האבחנה הראשונית מדובר ככל הנראה באבני גיר.
* אבי רצון כינה את תפאורת הפטיש והמגל בדרכי "פאשיסטים, ממשיכי דרכם של הנאציזם סוציאליסטים". תגיד לי מר רצון, כפרופסור להיסטוריה, האם המשפט "אתה לא מייצג אותנו עבאס סואן" לקוח מתוך כתביו של קרל מרקס?
* בעקבות מיעוט הקהל במשחק החוץ נגד בני יהודה החליטה הנהלת הפועל לארגן בעתיד עבור האזהדים הסעות למשחקי החוץ בבלומפילד. הסעות אמורות לצאת מ"נשיקה צרפתית".
* ברקוביץ' חתם במכבי ואמר: "לא רוצה לצאת בהצהרות, אבל באתי לקחת דאבל". ואני מצהיר: דאבל אחד כבר הושג! השחקן הכי שחצן בארץ חתם בקבוצה הכי שחצנית בארץ.
* חשיפה: ההפתעה של אוהדי מכבי בדרכי אמורה היתה להיות דגל עם מפת א"י שתכיר לנו את יושבי הארץ אותם אנו צפויים להכיר בליגה הלאומית. בסופו של דבר, לא יצאה ההפתעה לפועל עקב חילוקי דיעות בין הארגונים השונים. "השחקן ה-12" רצה להציג את המפה לפי גבולות '67, אך אירגון "8 זה בדם" דרש כמובן את גבולות '48.
* מצ'אפ מעניין היום במשחק: שי אבוטבול מול טל בנין. מי יצבור יותר צהובים ומי מבין אריה הרשקוביץ ואברם לוי יצליח לספור אותם טוב יותר?
* אחרי הסקופ ששייע מימן הדפסת סטיקרים הנושאים את שמו נחשפה שערוריה נוספת בהפועל. שמעון גרשון מימן אשתקד הוצאת אלפי דיסקים הנושאים את שמו שלו.
* ארגוני האזהדים של מכבי ת"א זועמים על תוצאות הבחירות ליו"ר ארגון השחקנים ומבטיחים להריץ בכל הכוח את אבי נימני ליו"ר ועד הבית.

החיים הפסד - המוות רווח/הפועל האנונימי

כאוהד אדום נדמה לי כי תמיד חשתי כלכוד במין סיפור קפקאי, נתון לרחמי גורל ומציאות אפורה של ליגה דטרמיניסטית שסופה ידוע מראש. חסר אונים לחסדי "ראשי הענף" העלומים, אותה חבורת עסקנים ידועה שמתכנסת לה מעת לעת ובין טבילות ביסקווית בתה חורצת למוות קטן נוסף את ליגת הכדורסל הישראלית. השנה נוסף מימד חדש לאותו חלק בחיינו המוקדש לכדורסל. כראוי לקבוצה שהוקמה ע"ב אידאולוגיה מבית אמא-רוסיה, הוסיף עוד סופר רוסי דגול נופך משלו למציאות האדומה. בסיפורו "כינורו של רוטשילד" מתאר צ'כוב את חייו של יעקב ברונזה, קברן זקן ועני, וקמאן מאין כמוהו. באחד הקטעים הידועים בספר, לאחר מות אישתו מהרהר לו יעקב על הרווח הצפוי לו לאדם מן המוות: "אין צורך לאכול, ולא לשתות, ולא לשלם מסים, ולא להעליב אנשים. רווח עצום צפוי לו לאדם מן המוות. החיים - הפסד הם לאדם, והמוות - רווח". על 4 דברים עומדת אהדה לקבוצה: צבע אדום, סמל הפועל, מגרש אוסישקין והקהל האדום. בשנה האחרונה נותצו כולם לרסיסים. על חולצת המועדון מתנוסס בגאון הצהוב המתועב, סמל הפועל עומד מבוייש בפינת החולצה, הקהל האדום נשבר לרסיסים, וכעת לוקחים מאיתנו את הסמל האחרון, החוליה המקשרת היחידה שנותרת לאותו מועדון מפואר שכה אהבנו, מגרש אוסישקין מקדש הכדורסל הישראלי. כמו אותו קברן זקן עומד מר שאול אייזנברג ומחשב לנו ביחד עם המשטרה והעירייה, אויבות הקבוצה והקהל, את הרווח הצפוי לנו מויתור על עצם מהותנו. סמל הרי לא צריך, בלי קהל אפשר להסתדר, צבע זו באמת קטנוניות, ומגרש? תל אביב הרי צריכה מגרשי חנייה, לא מגרשי כדורסל. ציפיות יש רק בכריות, הייתה סבתי אומרת. ובאמת אין לי ציפיות. מעשיו של מר חולדאי מבהירים שלבו נתון רק לקבוצה השנייה של העיר והמשטרה תשמח להפטר ממשיתם האבטחה הטורדנית של הדרבי התל אביבי. מהן לא ציפיתי לדבר. אך גם בחלומותיי הגרועים ביותר לא ציפיתי כי בעלי המועדון מרצונם יוותרו על הנכס החשוב ביותר שלו, בלא טיפת מאבק ובדעה צלולה. עוד לא מאוחר, אפשר עוד לחזור לשפיות. ניתן עוד לפתוח בדיאלוג עם האזהדים. חובה לפנות לעירייה, אותה עירייה שהזניחה במשך שנים את אוסישקין וכעת באמתלת הזנחה זו מבקשת לסוגרו, ולדרוש ממנה להשקיע לא רק בבניית אולם שני ליריבה העירונית, אלא גם באולם אוסישקין. לחשוף ברבים את פחדנות המשטרה וטענות הסרק שלה על סכנות הקהל האדום. אייזנברג וסטולר, שיקלו היטב אם ברצונכם להיזכר לדראון עולם כמחריבי המועדון.

תדפיס אלף "שאול המלך"
חמש מאות "כולכם שרלטנים"
מאתיים "סטולר הקבנן מספר אחד"
ועשרת אלפים
"אם אין אני לי מי לי".

תעשה חצי מחיר אם לא אני תובע.

קולו קולו/א. אברם

(מוקדש לשאל דן)

"ליגה צ'יליאנית: קולו קולו הבטיחה את אליפות הליגה כשנתו עוד 17 מחזורים לסיום, זוהי זכייתה ה - 15 ברציפות".
כמו פריחת החצבים או מעוף הציפורים הנוודות - פעם בשנה הייתה מופיעה הודעה בזו הלשון בעיתוני ארצנו*. אמנם לא ידעתי הרבה על הליגה הצ'יליאנית באותם ימים, וגם היום איני מעריך נלהב של הפרימרה A, אבל דבר אחד היה ברור לי – אני שונא את קולו קולו, שונא אותם בכל נימי נשמת.

מספיק לי לעצום את עיני כדי לדמיין את אוהדי קולו קולו השחצנים נוסעים ברכביהם המפוארים, מעוטרים בצעיפי הקבוצה הצהובים**, צופרים בזמבורותיהם ושרים את שיריהם הגזעניים ברחובות מונטווידאו***.

עד היום, אם איתרע מזלו (הרע) של איזה צ'יליאני לחצות את נתיבי, דבר ראשון אני חוקר אותו, מברר ומוודא שהוא אינו אוהד של הקבוצה הלא נכונה. חברים, מכרים ותיירים צ'יליאניים שאלו אותי לא פעם - "מה את דפוק?" ואף הגדילו והקשו "ברצינות, אתה צריך טיפול". אבל אני יודע שעמוק מתחת לקללות, האיומים בצוי הרחקה וההפניות לפסיכיאטר המחוזי מסתתרת השאלה האמיתית שלהם - "מאיפה השנאה? מהו הדלק שמניע בערה כזאת לקבוצה שאינך יודע אפילו מאיזה עיר **** היא?"

אז הרשו לי לנצל את פיסת קונפטי זו כדי להסביר – קולו קולו היא רק כלי קיבול, לא יותר מצינור שיונק את את השנאה ממעיין אפל, ממקורות החושך והרשע - מקריית שלום ומיד אליהו, מוירטון ומאיצטדיון ר"ג, מבאדלונה, מעלית ומישפאר – ממכבי תל אביב.
כמו כל שינאות, כמו גלאזגו ריינג'רס והניו יורק יאנקיז, כמו יובנטוס וריאל מדריד, כמו הלייקרס ונבחרת ברזיל, כמו רס"רים בצבא וחברות לשעבר, כמו שוטרי תנועה ומורים מהתיכון, כך גם קולו קולו היא לא יותר ממטאפורה למכבי, רגשותי כלפיה אינם אלא סובלימציה של שנאתי היוקדת לצהובים מתל אביב.

ואף אין מדובר במכבי של העולם החומרי, הרי קבוצת השחקנים שהפסידה פעמיים לקרקס המעופף של שייע ושלום לא יכולה להניע את שינאתי עד צילה הרחוקה. מדברים אנו על מכבי המטפיזית, האיומה. על אובארוב, לא שורה ההיסטורי שקיבל גולים מצחיקים מפישונט ומרטון, אלא על אלכסנדר המיתולוגי, שהיה רוצח חלוצים בידיו החשופות. על ברקוביץ' התיאורטי, שלהבדיל מבן דמותו המציאותי, שמנהל קבוצות דרג ג' שקרואות על שמו, היה קולע 50 נקודות לפחות בכל דרבי. על דריקס, מזרחי ואראוסטי, על קלינגר, ברודי ושפיגל. על רפי גינת ומכבי במלרע, על החמש אפס. מאיר אריאל הי"ד טען בעקשנות שבסוף כל משפט שאני אומר בעברית יושב ערבי עם נרגילה, איני יודע בוודאות אם זה נכון, אבל ללא כל ספק מאחורי כל קבוצה שאני שונא עומד מוני פנאן ומנופף במגבת.

ולכן אני מזכיר לעצמי, דקות מספר לפני שבחורינו המצויינים יעלו לכר הדשא מול הז'בוטינסקאים ומאמנם שלכאורה (עד שתוכח אשמתו), שבית"ר, עם כל השנאה אליה, היא רק צל חיזור של איובתנו הכבירה. אותו אויב שתודות למסיקה, וסילוק, אוגבונה ואדרי הושפל עד עפר (ושתודות לכפיר אודי הוסר החשש שנפגוש אותו בדרך לקצב). כן אני שונא את בית"ר, אבל זוהי שנאה הנוטעה בקרקע המציאות, כמעט רציונאלית – שונא אני בגלל המכות שקיבלתי בימק"א בתור ילד, בגלל השרוכים, בגלל המוות לערבים והמזרחי, בגלל עבאס סואן, הפצע והעראק. וכבר נאמר במסכת אבות – שנאה שתלויה בדבר, בטל הדבר, בטלה השנאה, אך שנאה שאינה תלויה בדבר, אינה בטלה לעולם (טוב, זה בערך מה שנאמר, חז"לינו מסתבר היו אוהדי הפועל מגדל י-ם, הם היו יותר בקטע של "אהבה". אני גם מוכן לשים כסף שהם גם היו ג'ינג'ים). ולכן עלינו לראות את המשחק היום בעיניים פקוחות, זהו רק עוד שלב בסולם, עוד אבן על הנהר, עוד צעד בדרך אל המטרה היחידה שנותרה לנו העונה, לחסוך מאוהדינו הצעירים את המסע לקריית שמונה בעונה הבאה עלינו לטובה.
לא יותר, ולא פחות.

ואם אפשר לעשות לאנשי ההר קצת רע על הלב, אז למה לא?

*בדיקה הסטורית לא בדיוק מאששת את המיתוס שטיפחתי לעצמי על סדרת אליפויות בלתי נגמרת של קולו קולו.

** בדיקה נוספת לא מצאה סימוכין לטענה שקולו קולו משחקת בצהוב.

*** בדיקה מעמיקה יותר לא רק שלא מצאה אישור להאשמה שאוהדי קולו קולו גזענים אלא אף העלתה שמונטווידאו נמצאת באורוגוואי.

**** אתם בטוחים שלא מונטווידאו? אתם יכולים לבדוק עוד פעם?

מעודד צבעים
מרכז הצבע הגדול במדינה

מעוז של אהבה/רונן מלחן

"תפקידה של בית"ר הוא פשוט בתכלית, ואף-על-פי- כן קשה מאד- ליצור את אותו הטיפוס היהודי שהעם זקוק לו כדי להקים את מדינת היהודים במהירות גדולה יותר ובאופן מושלם יותר. במילים אחרות- לברוא את האזרח ה"נורמלי" או ה"בריא" של האומה היהודית." (מתוך – רעיון בית"ר. זאב ז'בוטינסקי)

בשוק מחנה יהודה ודאי סוערות הרוחות היום. אלה אינן רוחות המבשרות את שבירת השרב. אלה רוחות מלחמה. משלחת צבאית יוצאת בשם ה"נורמלי" וה"בריא", לביקור בבסיס האם של השמאל.

מקום משכנם של "אוהבי הערבים" הממוקם, איך לא, בעיר הנמל יפו. האם לאנשים אלו כיוון הזאב ז'בוטינסקי, כשחזה (הזה?) את בריאתו של האזרח הנורמלי והבריא?

לדוד עראק הפתרוני. קטונתי מלהצביע על שינויים והתפתחויות במשנתו, אך היות ושנים אני עוקב אחר הסניף הירושלמי של התנועה, ליקטתי לכם, אדומים יקרים, מעט מהפעילויות והקורסים המועברים תחת שם התנועה.

אתלטיקה קלה וכבדה – ריצת המרתון השבועית על שם יוסף טרומפלדור. ריצת אמוק פתוחה לכל לובש צהוב שחור. הריצה תתבצע בחבורות, תוך הנפת מקלות, אבנים וברזלים והנחתתם על ראשי אוהדים של הקבוצה היריבה. יש לתת עדיפות ללובשי אדום.

פעילויות נוספות בקטגוריה הן: הטלת שמאלנים, יידוי אבנים, הרמת רכבים בסגנון דחיקה. אין צורך בתאום מראש, הפעילויות מתבצעות לכל אורך השנה.

אומנויות לחימה – חוגי העשרה המוניים מתקיימים באצטדיון טדי, ובמגרש האימונים בבית וגן-חיות.

בין הקורסים האהובים ניתן למצוא: אימון בעיטות גבוהות לפרצופיהם של עיתונאים, עמידת מוצא עם עוזי אל מול חלוץ הפועל ת"א, קרבות פנים אל פנים תוך שימוש בכלים מסורתיים כברזלים, מקלות וצינורות גינה. בונוס למצטרפים חדשים – בובת אימונים של ציון נאנוס. ההרשמה אצל "הקומץ".

גגנות – אוהבים את הטבע? בואו ללמוד איך להבריח את שחקני פ"ת אל הפרדסים, איך להבעיר ספסלים בבלומפילד באמצעים מינימליים, וכמובן, הקורס חביב הקהל – קשירת שופטים לעצי הדר.

בונוס למצטרפים חדשים – צינור גינה בעל ידית אחיזה ארגונומית משופרת.

אוריגימי פח – שיטת הקיפול היפנית הידועה תבטיח לכם שלווה, ופריקת מתחים. בואו ללמוד כיצד להפוך רנו אדומה לציפור, פ"ז לפרח. למצטיינים מובטח קורס מתנה בכיפוף רכבים אמריקאיים.

חופש הדיבור באקלים הפוליטי בישראל – חושבים שערבים צריכים למות? שמוחמד היה הומו?

עבאס סואן לא מייצג אתכם? גם לדרוזי אין מקום בקבוצתכם? הצטרפו לקורס המבוקש ביותר בסניף.

אתם תביאו את המילים, אנחנו נתאים לכם מנגינה, ונעבד לקונן בשני קולות.

בונוס למתמידים: פוסטר של כהנא.

* - הטור הנו סאטירי, והכותב מתנצל מראש אם מישהו נפגע מתוכנו.

דם/עומר חרמש

קשה למצוא שתי קבוצות בהיסטורית הכדורגל בישראל, שכל כך נהנות "להפריע" אחת לשניה יותר מהפועל ובית"ר. היסטוריית המפגשים בין שתי הקבוצות רוויה ב"נקמות דם" רבות (מבחינה ספורטיבית כמובן). כל אוהד כדורגל ותיק זוכר משחקים רבים בין שתי הקבוצות שנכנסו לקלאסיקה הצנועה של הכדורגל הישראלי.

זרעי השנאה והיריבות נבטו עם קום המדינה בתקופה שספורט ופוליטיקה היו שני מושגים שלא יכולים להתקיים בנפרד, וקיבלו אישור רשמי ב-1984, עת בית"ר ייחלה לאליפות היסטורית בעוד הפועל המנממת לה בשיפולי הצמרת ניצחה בימק"א 1:3 (סיני פעמיים ושבתאי לוי) במשחק שלא קבע לה דבר מעבר לקטלוגה כקבוצת ספורט אמיתית והרס חלום האליפות לאלפי מטורפים בימק"א הנורא.

שנה זו גם סימלה מהפך גדול בכדורגל הישראלי עם האליפות הראשונה של מכבי חיפה והממש לא אחרונה לדאבוננו הרב. שנה לפני כן אגב, ב-1983, סרבו אוהדי בית"ר להשלים עם הפסדם לנו בשלב רבע הגמר וכמעט ושרפו כליל את מקדש בלומפילד.

מאז שנת 84 אם כן, ואולי הרבה לפני, החלה כאמור לצמוח איבה בין אוהדי בית"ר שבאופן סטריאוטיפי גם (ומי שלא מבין שיתכחל סביבו) סימנו אותנו כאשכנזים, שמאלנים, אליטיסטים ומגד קיבעו עצמם כמקופחים, נפגעי משטר השמאל המסואב, עממיים על גבול הלאומנות ("התקווה" המנוגנת בטדי למשל), וכמובן סימן ההיכר המרכזי שלהם: שונאי מיעוטים באשר הם, גם אם אלה דרוזים שמשרתים את המדינה בנאמנות אין קץ. ב-98 הגיעה הנקמה הבית"רית לאחר 14 שנות ציפיה, רק בהבדל אחד לעומת 1984- לא באופן ספורטיבי. כל אחד ושיטותיו להשגת האושר ואם הם שבעי רצון מכך- שיבושם להם.

רובנו זוכרים את היום הארור הזה בו הכדורגל כמעט נגמר לנו מול העיניים. האשם הראשי נענש ונאבק בימים אלה כנגד הירידה לליגה החמישית! האשם המשיני שגזל את השלל, נענש בשני גביעים מתוקים ורצופים שהפסיד בפנדלים ליריבה השנואה בדרך הכי אכזרית שיש, ומאזן אימה במשחקי הליגה מאז אותו יום נורא. כמה סמלי, אגב, שאת הגביע הראשון לקחנו מספר ימים לאחר הפסדו הצורב של ביבי לברק בבחירות 99. השנה נמשך פינג פונג "נקמות הדם" וירושלים מייחלים לירידתנו לליגה השנייה, והספיקו כבר לחגוג זאת לפני כמה חודשים מעל אתרי האינטרנט השונים. ניצחון היום עשוי להפוך את החגיגה הירושלמית למוקדמת ואולי אף חסרת סיכוי.

אבקש את סליחתכם על הנימה הקודרת מעט ונטולת ההומור של הטור הפעם, פשוט בא לי שהעונה הזאת תסתיים בצורה אופטימית שרק יכולתי לפנטז עליה עד לפני מספר חודשים. היום אפשר להפוך את יום העצמאות החדש של הפועל למוחשי מתמיד. כולנו עברנו שנה שרק ימים, חודשים ושנים יגידו עד כמה היא הזיקה לבריאות הנפשית והפיזית שלנו (ואני כבר יכול להבטיח לכם שהיא הזיקה). שנה בה כל דקה בעבודה או בלימודים עברה כנצח, כי חוסר הוודאות לגבי המחר, נגס לא פעם בשמחת החיים שלנו ובחודות היצירה, ולעתים אף העמיד את השגרה הקיומית בצד. ככה זה שמתאהבים, ולא חשוב אם זה באשה, בכלב או בקבוצת כדורגל. אוהד יקר בשם צור חגי אמר ב-2002 לפני המשחק בפארמה: "זו הפועל, מה יש לנו בחיים חוץ מזה?". כל כך פשוט, כל כך אמיתי.

"אנחנו עם טל חן"/אדום תלאביב

"אנחנו עם הגב לקיר" (טל חן, מעריב, 13.4.05) – אם אתם בעלי/אוהדי קבוצת כדורגל שנמצאת עם הגב לקיר, את מי הייתם רוצים לצידיכם? את מי לא? אין לי תשובות נחרצות, אבל אני מאמין שאת טל חן הייתי לוקח איתי למלחמה.

חיבור של שחקן לקהל הוא לא דבר כל-כך קשה להשגה, כאשר השחקן מעוניין בכך. מה צריך בסך הכל שחקן לעשות, בשביל שהאוהדים יעריכו אותו? לרוץ לפחות כמו שאר השחקנים, להתנוכח עם השופט, במידה מסוימת, לשחק משחק פיזי, במידה מסוימת, והכי חשוב, בסוף המשחק, לטרוח להודות לקהל. לא ברור לי למה את המעט שטל חן טורח לעשות בסוף המשחק, גם אחרי הפסדים, לא טורחים לעשות מרבית חברי קבוצה. יקהל, ברובו, מרוצה מהמחווה הקטנה שעושה לו חן בסיום המשחק, ומחזיר לו המון אהבה. טל הפך העונה למזוהה עם הקבוצה, לא פחות משחקנים ותיקים ממנו בהרבה, חלקם אפילו שחקני בית. העובדה שבמערב מצטיים דווקא אותו, מצביעה, לכאורה, על כך שהוא הפך לבורג מרכזי בקבוצה. מנהיג, מדרבן, נאבק ומשקיע. התחושה היא שטל חן, למרות אפרוריותו הרבה שחקן, יכול לחרוץ את גורלה של הפועל השנה, לכאן או לכאן.

בפועל, המצב שונה למדי. אחוזי ההצלחה של הפועל כשטל משחק (17 משחקים עד היום) הם 35%. כשהוא אינו משחק, (10 משחקים עד היום), האחוזים נותרים זהים למדי – 37%. עפ"י הסטטיסטיקה היבשה, כשטל על המגרש, הפועל נראית פחות או יותר כמו שהיא נראית כשהוא ביצע. אם כך, מה בעצם כ"כ כובש את רובנו בשחקן הזה? הרי הוא אינו סקורר או מבשל מחונן. אין לו מהלכי כדורגל מופלאים או שליטה מושלמת בכדור. מדובר בבחור בגילי, שלאחר מספר שנים של עיסוק במקצוע, הגיע להרכבה של קבוצה בליגת העל, עוד לא הגיע לנבחרת הבוגרת, ואינו צפוי להגיע לאירופה בקרוב. כמוהו ישנם עוד כמה שחקנים לפחות בליגה, ועוד כשישה בערך בסגל הקבוצה.

להערכת, מה שמבדיל את טל מעמיתיו למקצוע, היא המחויבות למשחק. אינני טוען שטל חי חיים מקצועניים יותר משחקנים אחרים, וכפי שכבר כתבתי, בוודאי שאיני חושב שהוא כשרוני יותר מהשאר. אולם, בניגוד אליהם, הוא משקיע את כל כולו במגרש, כל זמן שהוא יכול. הפציעה הטורדנית שהוא סוחב עימו במשך העונה, כמובן רק מוסיפה לרמת ההשקעה שהוא מוכיח, אך עם זאת, לא היא שעושה אותו מה שהוא.

לסיכום, לא ניתן לאמוד סטטיסטית את תרומתו של טל חן לקבוצה, למרות הניסיון לעשות זאת. הדחיפה המוראלית שהוא מביא איתו, הלחימה, העקשנות שבאה לידי ביטוי בכל מהלך התקפי או הגנתי שלו, כל אלה אינם מופיעים בדף הבישולים והכיבושים. אני משוכנע שאם היו לנו בקבוצה 11 לוחמים ברמתו של טל חן, לא היינו נאבקים כנגד הירידה בשלב כל כך מאוחר של העונה. אם הפועל תשרוד בליגת העל עונה נוספת, הרבה קרדיט ניתן לטל על כך.

שרק לא יגרום לי להצטער כבר היום על כל מה שכתבתי...